

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/118/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119200944
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2119200944.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a JUDr. Zlatice Javorovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, D., zastúpená: In Medias Res, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Sladovnícka 13, Trnava, proti žalovanej: E. F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XX, I., zastúpená: Mgr. Dávid Štefanka, advokátska kancelária, so sídlom Povožnícka 18, Bratislava, o zaplatenie 6.750 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava (ďalej aj „ súd prvej inštancie “) zo dňa 29. mája 2024 č. k. 20C/21/2019-141, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaná má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 % a III. výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 85,20 %.

2. Právne rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil aplikáciou § 37 ods. 1, § 488, § 489 a § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.z.“), ako aj § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151, § 185 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1 a § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „C.s.p.“).

3. Súd prvej inštancie dôvodil tým, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola dňa 15.11.2016 uzavretá zmluva o pôžičke (v písomnej forme), v rámci ktorej sa zmluvné strany dohodli, že veriteľ (žalobkyňa) poskytne dlžníkovi (žalovanej) v hotovosti pri podpise tejto zmluvy o pôžičke peniaze a dlžník (žalovaná) svojim podpisom na tejto zmluve potvrdzuje prevzatie finančnej pôžičky za podmienok stanovených touto zmluvou a súčasne sa zaväzuje istinu osobne vrátiť do rúk veriteľa (žalobkyne) do 16.11.2018 vo výške 6.750 eur a do 16.11.2019 vo výške 6.750 eur. V predmetnej veci súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 20C/21/2019-76 zo dňa 30.5.2022 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 6.250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.250 eur od 17.11.2018 do zaplatenia (I); vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82,18 % (III). Keďže voči uvedenému prvému rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie, Krajský súd v Trnave, ako odvolací súd, o podanom odvolaní rozhodol uznesením č. k. 26Co/69/2022-105 zo dňa 23.8.2023 tak, že odvolanie proti zamietajúcejmu výroku II. odmietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o trovách konania zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, predmetom sporu ostala žaloba o zaplatenie sumy 6.250 eur a príslušenstva s tým,

že predmetom konania po zrušení a vrátení veci ďalšie konanie a rozhodnutie bolo určiť najmä, či došlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke a taktiež, posúdiť vážnosť vôle zmluvných strán a posúdiť, či zmluva o pôžičke je simulovaným právnym úkonom. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluva o pôžičke medzi žalobkyňou a žalovanou nevznikla, keď žalobkyňa žalovanej neodovzdala predmet pôžičky spôsobom dohodnutým v zmluve. Žalovaná tak nemala žiadnu povinnosť predmet pôžičky vrátiť, keď jej ani nebol poskytnutý. Predmet pôžičky bol odovzdaný svedkovi - synovi žalobkyne I. B.. Vzhľadom na to, že zmluva o pôžičke uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 O.z. z dôvodu nedostatku vážnosti vôle zmluvných strán pri jeho uzatváraní, žalobu zamietol.

4. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bola v konaní v zrušenej a vrátenej časti úspešná v celom rozsahu (zamietnutie žaloby). O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 3 v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., keď neúspech žalovanej v odvolacom konaní predstavuje 7,40 % (keď žalovaná bola v prvoinštančnom konaní úspešná v časti zamietajúcej časti istiny vo výške 500 eur a aj voči tomuto výroku sa odvolala, pričom odvolací súd v tejto časti odvolanie odmietol). Hrubý úspech žalovanej v odvolacom konaní je 92,60% a hrubý úspech žalobkyne v odvolacom konaní je 7,40 %, čistý úspech žalovanej v odvolacom konaní je 85,20 %. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebol tvrdený a ani sám nevzhliadol žiaden dôvod na aplikáciu § 257 C.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenkyne odvolanie v celom rozsahu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) C.s.p. Namietala, že napadnuté rozhodnutie je výsledkom nesprávneho procesného postupu a nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom jeho odôvodnenie nezodpovedá požiadavkám § 220 ods. 2 C.s.p. a je založené na nepodložených domnienkach, formalizme a nedostatočnom hodnotení vykonaných dôkazov. Po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom súd prvej inštancie vytyčil jediné pojednávanie, ktoré podľa zápisnice označenej ako „ Zápisnica o vyhlásení rozhodnutia “ reálne neprebehlo ako kontradiktórne pojednávanie, bez vykonania akéhokoľvek doplnenia dokazovania pristúpil k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia, nepostupoval podľa § 182 C.s.p., keď strany nevyzval na doplnenie návrhov na dokazovanie a svojím postupom odvolateľke odňal možnosť konať pred súdom a porušil zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti. Súd prvej inštancie bol zjavne rozhodnutý o výsledku veci ešte pred pojednávaním dňa 29.5.2024, čo podľa neho predstavuje prekvapivé rozhodnutie a zásah do jeho procesných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nepodložených domnienkach súdu o nevzniku zmluvy o pôžičke, vážnych a nereprodukovateľných úvahách, ktoré nie sú podporené vykonaným dokazovaním, fabuláciách súdu v bodoch 25 a 26 odôvodnenia, ktoré podľa žalobkyne prekrúcajú skutkové zistenia a ignorujú listinné dôkazy v spise, formalizme pri hodnotení dôkazov, čo je podľa žalobkyne v rozpore s § 191 ods. 1 C.s.p. a čl. 15 C.s.p. Súd prvej inštancie účelovo spochybnil reálne preukázané tvrdenia a naopak nekriticky prijal tvrdenia žalovanej. Odvolateľka zásadne nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o pôžičke medzi účastníkmi nevznikla, pretože bola riadne uzavretá, písomne pripravená samotnou žalovanou, podpisy na nej boli overené notárom, peňažné prostriedky boli reálne odovzdané – spôsob, ktorý nenapĺňa formálne dojednanie, podľa judikatúry nevedie k neplatnosti, žalovaná mala preukázateľne vôľu pôžičku prijať a zmluvu slobodne a vážne uzavrela. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí nevyslovil záver o nevzniknutí zmluvy; naopak nariadil doplniť dokazovanie pre odstránenie pochybností. Súd prvej inštancie podľa žalobkyne nesprávne interpretoval právny názor odvolacieho súdu, keď bez vykonania dokazovania žalobu zamietol. O časti predmetnej pôžičky (6.750 eur) bolo už právoplatne rozhodnuté Okresným súdom Bratislava V, ktorý žalobe v celom rozsahu vyhovel. Nastal tak stav, že pri totožnom skutkovom stave dva sudy prvej inštancie rozhodli protichodne, čo porušuje zásadu právnej istoty a predvídateľnosti. Vytkla aj predchádzajúci postup odvolacieho súdu, keď podľa jej názoru tento vychádzal z nepreukázaných hypotéz o simulácii právneho úkonu alebo vnútorných výhradách strán, bez hmatateľného dôkazu špekulatívne uviedol, že žalovaná „ nemala úmysel požičať si peniaze “, konštatoval pochybnosti o vážnosti vôle strán, hoci súd prvej inštancie ich v predchádzajúcom rozhodnutí podrobne vyhodnotil. Súd prvej inštancie bol povinný tieto pochybnosti odstrániť, nie bez ďalšieho rozhodnúť vo veci. Namietla porušenie čl. 2, 3, 9 a 15 C.s.p., porušenie čl. 46 až 48 Ústavy SR, porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie, ktoré podľa judikatúry Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 6/03) zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné,

arbitrárne a ako celok prekvapivé. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 6.250 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 17.11.2018 do zaplatenia, a priznal jej náhradu trov konania pred oboma inštaniami v plnom rozsahu.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne vyjadrila tak, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením, a to v spojení so závermi odvolacieho súdu uvedenými v uznesení zo dňa 23.8.2023, č. k. 26Co/69/2022-105. Odvolanie žalobkyne považuje za nesprávne, zmätočné a nedôvodné. Uviedla, že žalobkyňa síce namieta, že súd prvej inštancie vychádzal z „vyvrátiteľných domniek“, avšak sama nijakým spôsobom tieto domnienky nevyvracia a v odvolacom konaní neoznačila ani nepredložila žiadne nové dôkazy. K procesným námietkam žalobkyne ohľadom priebehu pojednávania dňa 29.5.2024 žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie jasne umožnil stranám predložiť návrhy na dokazovanie, pričom žalobkyňa toto právo nevyužila ani na pojednávaní, ani v odvolacom konaní. Podľa žalovanej z ničoho nevyplýva, že by žalobkyni bola odňatá možnosť konať pred súdom; žalobkyňa len zamieňa neúspech v konaní za porušenie zásad civilného procesu. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne o údajnom porušení zásady objektívnej pravdy žalovaná uviedla, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy vo vzájomnej súvislosti a správne poukázal na zásadný rozpor medzi výpoveďami žalobkyne a svedka na jednej strane a listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou na strane druhej. Podľa žalovanej žalobkyňa arbitrárnosť vidí výlučne v tom, že jej návrhu nebolo vyhovené. K tvrdeniam žalobkyne o údajnej „fabulácii“ súdu v bodoch 25 a 26 odôvodnenia žalovaná uviedla, že žalobkyňa ani neuviedla, v čom táto fabulácia spočíva, a preto sú tieto námietky nedôvodné. Rovnako považuje za neopodstatnené tvrdenia o údajnej nedobromyseľnosti žalovanej, keďže sama žalobkyňa podľa jej názoru nikdy nemala vôľu poskytnúť žalovanej akékoľvek finančné plnenie, čo vyplýva aj z jej vlastnej výpovede a výpovede jej syna. Za nelogické označila, aby si žalobkyňa nárokovala vrátenie niečoho, čo nikdy neposkytla. Zároveň poukázala na to, že rozhodnutie v inom konaní, na ktoré žalobkyňa odkazuje, bolo vydané ako rozsudok pre zmeškanie, teda bez vykonania dokazovania a bez meritórneho posúdenia veci; preto ho nemožno považovať za relevantnú oporu tvrdení žalobkyne. Žalovaná uzavrela, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Má za to, že žalobkyňa opätovne neuniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdeného vzniku a obsahu zmluvy o pôžičke. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 C.s.p. potvrdil, pričom si uplatnila aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto postupom podľa § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

8. Žalobkyňa v odvolaní namietala najmä nesprávne právne posúdenie, arbitrárnosť rozhodnutia a porušenie jej práva na spravodlivý proces. Namietala tiež, že súd prvej inštancie nerozhodol na základe dôkazov, ale na základe vyvrátiteľných domniek, že jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že pojednávanie prebehlo formálne a mal už vopred vytvorený názor o výsledku sporu.

9. Odvolací súd tieto námietky považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie v novom konaní riadne implementoval právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení č. k. 26Co/69/2022-105 zo dňa 23.8.2023. Svoj rozsudok odôvodnil v súlade s § 220 C.s.p., rešpektoval limity prejednávacej zásady a vyhodnotil dôkazy v logickej a presvedčivej nadväznosti na výsledky dokazovania.

10. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal otázkou vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami sporu. Kľúčovým aspektom bol výklad obsahu a naplnenia zmluvy o pôžičke z 15.11.2016. Aj keď bola zmluva

písomne uzavretá, správne poukázal na to, že zmluva o pôžičke je reálny kontrakt (§ 657 O.z.), ktorého platnosť je podmienená reálnym odovzdaním peňazí dlžníkovi. Z dokazovania vyplynulo, že peniaze neboli odovzdané žalovanej, ale tretej osobe – synovi žalobkyne I. B..

11. V tomto smere odvolací súd považuje za rozhodujúce viacnásobné rozpory vo výpovediach strán sporu a svedka:

a) O iniciatíve k pôžičke:

Žalobkyňa tvrdila, že žiadosť o pôžičku vzišla od žalovanej; tá to však poprela a tvrdila, že pôžička bola určená pre I. B.. Svedok I. B. sa vo výpovediach vyjadroval rozporne – raz tvrdil, že mu boli peniaze požičané, inokedy, že mu boli darované.

b) O príprave a zmysle zmluvy:

Žalobkyňa tvrdila, že zmluvu pripravila žalovaná ako potvrdenie vážnej dohody medzi nimi. Žalovaná to pripustila, no relativizovala svoj úmysel byť viazaná, čo je v rozpore s jej podpisom pred notárom.

c) O mieste podpisu:

Žalobkyňa tvrdila, že zmluvu podpisovali v Trnave, no overenie podpisu notárom prebehlo v Bratislave, čo súd vyhodnotil ako nepresnosť, ktorá znižuje dôveryhodnosť výpovede.

d) O odovzdaní peňazí:

Peniaze odovzdala žalobkyňa svojmu synovi I. B. niekoľko dní po podpise zmluvy. Žalovaná tvrdila, že o tejto transakcii nevedela a nikdy peniaze nevidela. Svedok sám tvrdil, že peniaze prevzal, no výpovede o účele (dar/pôžička) boli nekonzistentné.

e) O kontaktovaní žalovanej po splatnosti:

Žalobkyňa tvrdila, že žalovanú kontaktovala prostredníctvom telefonátov a SMS, ktoré však nepredložila. Žalovaná kontakt poprela. Absencia akéhokoľvek dôkazu o tejto komunikácii bola dôvodne vyhodnotená ako neunesenie dôkazného bremena.

12. Vyššie uvedené rozpory odvolací súd považuje za významné a dostatočné na to, aby boli hodnotené v neprospech žalobkyne. Nie je možné presvedčivo ustáliť, že žalobkyňa skutočne plnila záväzok voči žalovanej, a nie tretej osobe. Žalobkyňa tak nepreukázala pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej.

13. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojednávanie prebehlo riadne, žalobkyňa nebola obmedzená v predkladaní návrhov na dokazovanie, pričom v odvolaní tiež neoznačila žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a nevykonala.

14. Odvolacie námietky o údajnej arbitrárnosti rozhodnutia sú neopodstatnené. Rozsudok obsahuje riadne, zrozumiteľné a preskúmateľné odôvodnenie, ktoré spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C.s.p. Žalobkyňa nepredložila dôkazy preukazujúce, že by žalovaná prijala predmet pôžičky a vedome sa zaviazala k jej vráteniu.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a to vrátane výrokov II. a III. (závislých) o náhrade trov konania, ktoré neboli napadnuté osobitnou odvolacou argumentáciou, keď súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že nevidel dôvody na aplikáciu § 257 C.s.p.

16. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odvolacie argumenty odvolateľky, s ktorými sa odvolací súd osobitne nevysporiadal, považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať.

17. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľky, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti

upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Z dôvodu, že žalovaná bola J. A. K. C. konaní, podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., vzniklo jej právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).